

הידקו יוניאמה היא נערת ספטמבר בזכות התחרות הבינלאומית השנייה ל- נבל. אולם הידקו היפה זכאית לתשומת-לב גם לולא היתה אחת מ-18 המתחרות, ש' באו מתשע ארצות. ראשית, כאמור, מפני שהיא יפה. שנית: מפני שהיא אורחת יפאנית.

כאשר עלתה השכוע על במת התיאטרון הקאמרי בתל-אביב, היתה לבישה בשימלה צנועה ונאה, כמו כל חברותיה. היא החיישנה ליד הנבל הגדול והמבריק, ניגנה את יצירות הגדל, כמו כל חברותיה. כאשר סיימה את ניגונה, קדה בהתרגשות לחבר השופטים וחזרה אל מאחורי הקלעים. הת-נהגותה לא נבדלה במאום מזו של חברותיה, פרט, אולי, לצעדיה הקטנים יותר, העדינים יותר, האופייניים לבנות המורח הרחוק.

בכל זאת היה משהו מיוחד בהשתתפותה בתחרות זו. כי הנבל אינו כלי-מוסיקה יפאני. שום יצירה יפאנית לכלי זה לא נימסרה מדור לדור. זהו כלי מערבי מוב-הק, אם כי ספרי הלימוד מתארים אותו ככלי תני"כי, ומייחסים את המצאתו ליוכל. זהו הנבל עשור" של דויד המלך, שנוד מערבה כמעט ללא שינוי. ההוספה העיקר

החוטים הראשונים אל תרבות המערב.

★ ★ ★

החלום מתגשם

הידקו היתה בת 13, כאשר שמעה לראשונה את צלילי ראוול. היא אמרה להוריה: "אני רוצה ללמוד לנגן מוסיקה כזאת." הוריה הסכימו — בין השאר מפני שאות המעלות היאות לאשה יפאנית היא הפריטה על כלי מוסיקלי, לתענוג הגבר.

אולם בכל טוקיו לא נמצא מורה לנבל. הידקו הסתפקה בפשרה הקרובה ביותר ל-חלומה: היא החלה ללמוד פריטה על פסנתר. חמש שנים למדה לנגן, עד שגמרה את בית-הספר התיכון. ואז נשאלה השאלה מה העשה הלאה: תתחתן, תלמד מקצוע? הידקו נייערה את חלומה מאבק חמש השנים, ביקשה (נשים יפאניות מבקשות, הן אינן דורשות או מציעות): ללמוד ניגנה על נבל. ליתר דיוק: לנסוע לקונסרבטוריון ב-פאריס, שם מלמדים את האמנות הנכספת.

כאן עמדה לה זכות אביה ואחיה, שכבר יצאו לעולם המערבי ולמדו בו את אשר חפצה נפשם. אחרי היסוסים קלים בלבד נעתר דוקטור יוניאמה האב. מאז עברו שלוש שנים. הידקו (21) הספיקה, לדעתה,

מיס באטרפלאי

היא הגיעה לישראל אחרי שזכתה ב-פרס הראשון בתחרות פורטינבל בפאריס. היא לא האמינה כי הוכל לזכות בפרס הראשון בתחרות הבינלאומית, אבל כאן, לפחות, תוכל ללמוד מעמיתיה, שיתכנסו מרחבי תבל. ומבחינה זו — כבר השיגה את מבוקשה.

כי יחד עם השופטים, שעקבו אחר כל מתחרה, עקבה גם הידקו יוניאמה, שרש-מה לצצמה הערות. כאשר תיגמר התחרות, תצא לשבועיים של טיולים וסידורים בארץ. אחר-כך תחזור לפאריס. שם תוציא את רשימת ההערות ותנסה ללמוד מהן את הסוד של ניגנה מושלמת בנבל.

ללמוד רק את היסודות של ניגנה על נבל. היא כבר יכולה אמנם, להופיע עם תזמורת גדולה. אך אם רצונה להופיע כ-סולנית, עוד רחוקה הדרך לפנייה: חמש

עם נבל בלבוש יפאני מסורתי. זהו נבל קסן-מידות, ש' נועד לצורכייהם של אימונים וחזרות בלבד.

שנים נוספות של לימוד. הידקו רוצה מאד להיות סולנית.

★ ★ ★

הערות למחר

שם כך היא עובדת מדי יום ארבע עד חמש שעות עם הכלי הגדול, הנושא את שם אראוד המפורסם, ואשר עלה לה 3000 דולר. מלבד זאת, בחודשי הלימודים ב-פאריס, היא שוקדת על נושאים עיוניים בתולדות המוסיקה. חלומה הגדול: היום בו לא תהיה זקוקה יותר לתמיכה התלת-חודשית של אביה, ושמה יתנוסס בראש התוכניה של תזמורת פילהרמונית בינלאו-מית, כסולנית בקונצרט בטוקיו.

מנגינת הנבל, חלמה על היום בו תשב ליד כלי-הקסמים ותשמיע צלילים זהובים כ-אלה הבוקעים ממיתריה.

הוריה של הידקו הם יפאנים מסורתיים. כלומר: הגבר הוא ניסך המשפחה ותפקידה של אשתו לדאוג לנוחיותו הנפשית והגופי-נית. ברחוב הופיע האב בחליפה מערבית אלגנטית, אך בבואו הביתה גלש באנחת רוחחה לתוך קימונו יפאני רך ורחב. גם הלבוש נועד להגדיל את הנוחיות.

למזלה של הידקו — ושל הקאריירה שלה כפורסת על נבל — לא היה אביה מסורתי עד הסוף. כי במשך השנים בהן למד רפואה בגרמניה, הספיק לספוג מידה רבה של תרבות וערכי-נוהג מערביים. הוא חזר לטוקיו לפני מלחמת העולם השנייה ולא שכח את אשר ראה ולמד באירופה. אחיה הבכור (והיחיד) של הידקו נסע אף הוא לגרמניה, למד רפואה באוניברסיטת פראנק-פורט, ועתה הוא רופא יחד עם אביו, בטוקיו.

מגע זה של גברי המשפחה עם המערב, הקל עליה את מימוש חלומה — קשירת

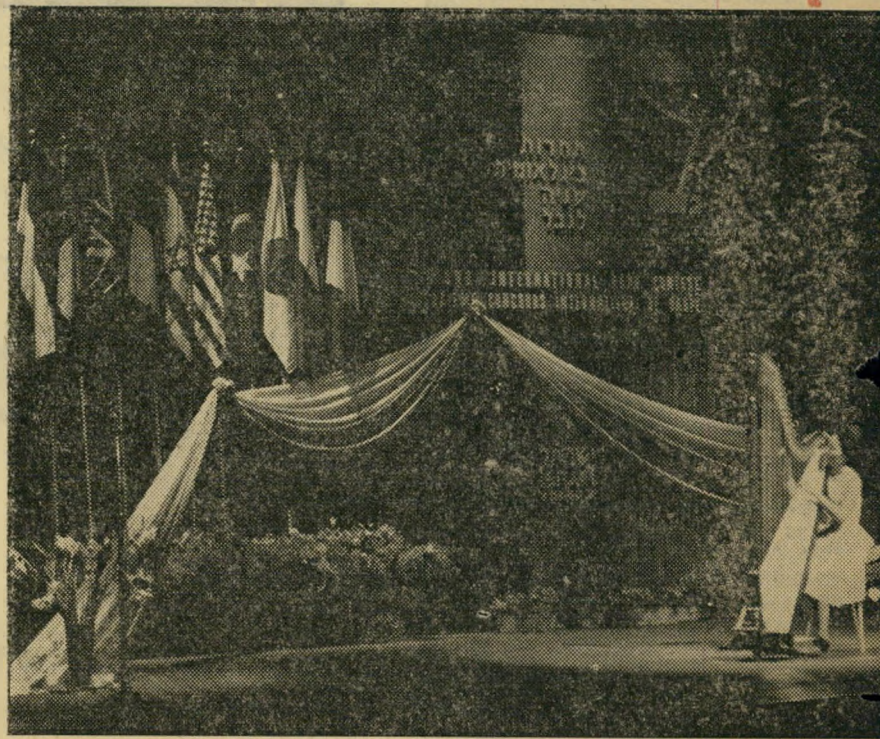
רית לכלי התני"כי נעשתה בשנת 1794, על-ידי סבסטיאן אראוד, שהרכיב שבע דחשות לנבל. כיום, זהו כלי בעל 43 מיתרים, המאפשר פריטה משוכללת, עשירת גוונים, שמלחנינים רבים חיברו למענו יצירות מיר-חדות.

★ ★ ★

הגברים היו כמעט

מה להידקו, בת ארץ השמש העולה, ולכלי המערבי? סיפרה נערת ספטמבר, בחיוך המהיר של בנות יפאן: "התאהבתי בנבל הרבה זמן לפני שראיתי אותו." אהבה משמיעה ראשונה.

ידיד של הוריה, אשר ישב 18 שנים בפאריס, לרגל עסקיו, חזר לטוקיו. הוא הביא לכל אחד מתנה: להידקו הצעירה הביא חקליש של חבוא אלנגרו לראוול, בו מבור צעים קטצי הסולו על נבל. המוסיקה הי-מערבית הייתה בבחינת תגלית לנערה הי-יפאנית, תלמידת בית-הספר התיכון. היא החלה מזהה את עצמה יותר ויותר עם

על במת התיאטרון הקאמרי בתל אביב, בפני ועדת השופי-טים הבינלאומית. משמאל: דגלי תשע המדינות שניצגוהן משתתפים בתחרות. דגל ישראל, באמצע, הונף על-אף איהשתתפות מתחרים ישראליים.

הקסור על גב הקימונו, זיכה אותה בתואר מיס באטרפלאי (העלמה דפנה), עלישם האופרה.